

Május, te csodás

Május. Házunk teraszán ülve nézem, ahogy a nap nyalábokat vet a mellettem elterülő erdő fáinak lombjaira. A madarak kórusban csicseregnek, sőt, nem túlzok ha azt írom: veszekednek, ki legyen a hangosabb. A szellő lágyan fújja a leveleket, melyek zizegve jelzik, végre itt a tavasz. A méhek szorgalmasan dolgoznak, kedves kis teremtmények. S melyekért minden évben rendszerint viaskodok, mert ugyebár milyen a férfi: ahogy lehet füvet vágna, rálicitálva a szomszédra, amolyan büszkeségből. A mi kertünk bizony addig gazos, füves és mezei virágoktól gazdag, amíg csak szükséges, ebből nem engedek, drága férjem pechére.

Kezeimben egy meleg, oh nem akarok hazudni, inkább hideg tejeskávé, melyet még a reggel folyamán készített a férjem, ám elfelejtődve maradt a konyhapulton egészen mindezidáig. Egy halvány mosoly fut végig az arcomon, szinte alig látni, hogy ott volt, csak egy rezdülés, melyet túl gyorsan szorít görcsbe az a búskomor nosztalgia, melyet sosem éreztem még ennyire mélyen. A bögre mellett egy lap hever, poros, gyűrött és sárgás, a tartalma pedig csakúgy a múltba réved. A sors fintora, nemde, ahogy a dolgok, melyek egyszer elvesztek, csakúgy a semmiből visszatálnak hozzánk. Egy időhurok, ahova becsúszik, majd pedig, amikor eljön az ideje előkerül.

A tavasz hangjai közé vidám kacajok szűrődnek a távolból, amolyan csenevész fajta, mely jelzi, hogy gyermekeim éppen olyasmit művelhetnek, ami nem biztos, hogy tetszene nekem. Mármint, igen, rájuk szólnék, ha észrevennék, hogy figyelek, de így, hogy egy csendes megfigyelője vagyok csupán egészen más. Ilyenkor olyan igazi az élet, olyan igazi az öröm és a piciny titok, melyet leplezni próbálnak. Ilyenkor talán én is egy cseppjét visszakapom annak a lánynak, aki hasonló volt.

A lap zizzen egyet, mintha szólítana: hahó, itt vagyok, ezzel visszarángatva engem ebbe az édes melankóliába, melyet leginkább úgy hívnék: nosztalgia.

“Kedves Charlie” áll a lelegején, egy levél, legalábbis egy annak álcázott vallomás, mely valahogyan most, ezen az édes napon szabadult ki a mátrix legelrejtettebb bugyrából. Nem is firtatom a miértjét, vagy hogy éppen mi módon, nem is lenne rá megfelelő válasz tudom jól, hisz hogyan is lehet ez itt most, ennyi költözés, ennyi év után. Mégis itt van, emlékeztetve engem arra, hogy az a lány, aki egykor oly tüzesen és vehemensen szeretett volna válni valakivé, mindegy kivé, de mindenképp valami naggyá az már az évekkel együtt kopott el hasonlóképp, ahogyan ez az elnyűtt lap is.

Őszintén szólva nehezen veszem rá magam, hogy végig olvassam, kicsit kínos, gyermeketeg az, amiket akkor még magamban dédelgettem, mit sem sejtve

az élet valódiságáról. Egy 16 éves, szinte kislány, aki a sok lehetőséggel kikövezett út rengetegében nem találta merre induljon. Bele-bele kezdve ebbe is, abba is, hogy aztán a gondolatot sosem befejezve elmélkedjen valami egészen másról. Szüfrazsettek és lázadók csodálója, aki csak egyet szeretett volna: megtalálni önmagát.

Szemeim becsukva állok lelkem tükre elé teljesen meztelenre vetkőzve, csontig hatoló szégyennel, magamra sem pillantva. A tükör egyik végén áll "a lány", ahogy én magam is hivatkoztam magamra, a másik oldalon pedig én, a nő, az anya, a feleség, aki ezalatt a tíz év alatt mintha százat öregedett volna, aki már önmagára nézni sem mer, nemhogy ilyen hatalmas álmokat őrizzen. Magam előtt ott van a kép, aki bátor és kihívó mosollyal vizslat engem, s én mégsem ismerem fel, mintha egy idegen lenne, aki sosem mutatkozott be. Egy pillanat, ennyit engedek meg magamnak, aztán gyorsan lesütöm szemem, szégyenkezve, kérdésektől telve vajon cserben hagytam e. Vajon az a lány, aki úgy hitte, akkor abban a sötét wcben, hogy magányos, az tudta e mit is jelent valójában.

Gondolataim félbeszakítva egy fehér pillangó telepszik meg az asztal jobb sarkán, amolyan hetykén, bele magyarázhatnak, hogy a nap felé fordítva gyönyörű szárnyait. Divatbemutató, kertem egyik lakója megmutatkozása. Pilléit megrebegetti, majd pihen nyugodtan tovább engedve, hogy még egy picit szépségén ámuldozzak. Ahogy piciny kis mivoltát pontról-pontra megfigyelem arra jövök rá, hogy tulajdonképpen azok a hatalmas tervek, gondolatok és eszmék, melyeket egykor ilyen hanyag módon megfogalmaztam azok csupán egytől-egyig mind egy célt szolgáltak: magányom kavicsos útján útvesztők, melyek közül az egyik talán majd elég érdekes lesz ahhoz, hogy szeretve lehessen.

Én, önmagam és a lány, ezer meg egy féle színnel és gondolattal, mindegyik belőlem mégis másképp lerajzolva, több arcom megvilágítva. Lélekből, hogy valaki, akárki, talán az a kitalált ember, akinek a levelet címeztem majd figyel, talán még meg is kedvel, vagy csak épp amíg elolvas addig ott vagyok.

Nagyot sóhajtok, amikor a kis pillangó tova száll, fenségesen elillan, csak egy kép marad itt, hogy emlékezzek itt járt, minden apró pici részletével együtt.

Gyermekeim zaja csendesül, a nap immár a horizont vonalán köröz nyugodni készül, ahogy pedig tovatűnik úgy ragadja meg és húzza az égboltra a hold álmos kis pizsamájának peremét, mely ásítózva bújik elő az égboltot narancsá, majd pedig lilává festve. A kávémm még mindig érintetlen, a madarak már nem tartanak hangversenyt, átveszik helyüket a tücskök és békák éji klasszikus duettje, mely az altatót szolgáltatja majd ma éjszaka is.

Férjem hangja szinte elhalkul, ahogy a gyerekek után int, fáradt léptek zaja töri meg ezt az idillt, a nap folyamán elkövetett csínytevések emlékének egy

darabja, mely még pimaszul lábnyomaikban lépkedve követi őket befelé. Két fiú és egy kislány, anyai szívem mosolyog, amikor puszt nyomnak az arcomra, majd éhesen bekullognak az apjuk után, aki egy gyenge mosollyal rámnéz, de nem szól, tudja, hogy nem is tudna mit, csupán egy pillanat míg összenézünk és tudom, hogy ezt majd ő intézi maradjak nyugodtan, lelkünk hangja egybecsengve bólogat, ez egy fontos momentum, lelkem útjának talán egy olyan megállója, mely nyitott kérdéseimre választ adhat.

Az ajtó kattan, a táj üres, a hold pizsamájának peremén már a sötétkék szín jelenik meg. A szellő halkán fújdogálva hajtogatja a papírt, mely öregesen, lomhán követi útját. Mert biz' idős már, amolyan sárgás, poros, gyűrött és itt-ott foltos, csakúgy mint a gondolatok, melyek rajta rejtőznek. S az út, mely önmagamhoz vezet lassan megnyílik, a fák széthajolnak, mutatván a helyes irányt, hisz ez itt a számadás ideje, tíz év az tíz év. Az a kislány, aki pedig két kezével ölelte szorosan magához az univerzumot magyarázatot érdemel.

Fejemet lehajtva lassan lépkedek előre egyre mélyebbre a fák közé, először a táj gyönyörű, tiszta és rendezett, de ahogy utam halad úgy sötétedik a kép előttem. Egy idő után a szépen kirakott út eltűnik, gazos indák és szúrós tövisek veszik át a helyét, melyek kitaposatlanok, vadak és riasztóak. Az indák életre kelnek lábam előtt utamat állva meresztik felém töviseik belépni ne merjek, gaz kis útonállók, melyek vadul őrzik és védik lelkem mélyének legféltettebb titkait. Most nem, ma nem, sokszor fordultam már innen vissza gondolván jó ez így, de most, hogy a semmiből csakúgy varázslat módjára előkerült egy darab belőlem tudom, hogy tovább kell mennem. Ide a tükör már kevés. Az, melyet sokáig dugdostam mélyen, nehogy belenézvén majd ne ismerjek önmagam képére csak egy árnyékra ne többre. Az a mélyen elrejtett, szépen karimázott, melyben a kislány boldogan mosolyog, hatalmas álmokat és eszméket dédelgetve remélvén, hogy majd nevére lesz ki emlékezzen. Az a kép önmagamról, mely még anyám torz képét vetíti vissza hüen, s melyet most már anyai szívvel tekintve nem érzek reálisnak, magaménak.

Erőt véve magamon, hagyva hogy az indák véresre marják a bokám, fájóan törve amerre kell, hisz itt az idő, hogy végre azt az álmodozó, vakmerő és örökké lázadó kis tinilányt mostmár bemutassam a nőnek, akit az idő lassan és kegyetlenül formált azzá aki.

Ideje leülni és végignézni az évek műsorát, ahogy kabaré szerűen bemutatja azt az esemény láncot, mely kegyetlenül átformált kiölve a tüzet, az álmokat, mindazt, aki akkor voltam, hogy aztán ahogy vége a filmnek ráébredsz pontosan hányszor is váltam önmagam paródiájává.

Szégyenkezve, nehéz szívvel haladok előre, a falak lassan feltűnnek a távolban, hatalmas zord bástyák, melyek stabilan állva jelzik ott bizony áthatolni lehetetlen. Valljuk be, a kis munkások mely egykor szenvedélyem tüzeit táplálták alapos munkát végeztek amikor úgy döntöttek ide falak kellenek. Végláthatatlan szürke rengeteg, mely labirintusoktól gazdag, mely telis tele van olyan utakkal, ami akár lehetnék, na de vajon vagyok e. Útvesztő, mely még számomra is éppoly titokzatos, melynek útjait még én sem ismerem, s melynek legeldugodtabb kis rózsaszín szobájában lapul egy kislány, nem is az aki évekkal ezelőtt leírta a kósza gondolataid, hanem az a pici, aki mindig is csak arra vágyott, hogy az aki ő, az a lélek, mellyel együtt érkezett, melyet kapott az szeretve és elfogadva legyen. Hogy ne legyen túl kevés, vagy éppenséggel túl sok, hogy ne kelljen mindig másmilyennek lennie, hogy ne érezze úgy, hogy sosem lesz első, hanem csak szeretve lehessen, valahol, valamikor őszintén.

Arcom könnyek mossák ahogy csukott szemeimen át látom, ahogy a hosszú, befont barna haját szájába véve- hisz jól emlékszem, ez a szokása volt egykor- bánatosan nézi az eget, az univerzumot, mely végtelenül nyúlik el az égen megannyi sziporkázó égítéssel együtt. Egy fekete kis kutyust simogat, mely lábához lapulva hallgat és pihen, majd előveszi a kis zenelejátszóját, hogy zenéit hallgatva se érezze magát annyira egyedül. Órákig ülve csak álmodozik, és az anyai szívem megszakadva figyel, hogy vajon miért nem ül mellette az az ember, a whose heart he carried. Hogy vajon miért nem kellett még annak sem, akihez érkezett, hisz nem ő kérte, ő csak jött. A falakat lassan bontom magam előtt, nem vagyok dühös, már nem. Már csak szeretni jöttem, megmenteni azt a picike darabot, ami talán még ott él a kis szobában, ami talán még nem szaladt világgá, beletörődve abba, hogy a lénye szerethetetlen.

A képek szinte valódi filmmé formálódva műsort adva, gúnyolódva, amolyan paródia szerűen mutatják meg ahogy a kislány felnő, ahogy az évek összetörik mindazt, amiben hisz, aki ő maga. Először még bizakodva, gondosan összetapasztva minden egyes darabot, majd pedig végignézni, ahogy az élet térdre kényszerítve nevet rajta, ahogy a rossz döntései mindig egyre több és több darabkáját veszik el, hiába kapkod kétségbeesetten, nem engedi, nevetve szaggatják tovább majd dobják az arcába, amolyan nézd meg milyen is lehettél volna módjára.

Ahogy az iskola padban ülve pozitív teszttel a kezében döntenie kell sorsokról, mellette pedig egy kisebb monitoron feliratozva a film, melyet belső hangja szívbefacsaróan őszintén szolgáltat, ezer örömmel, élvezettel írja le, a döntései súlyát, a kételyeket, hogy vajon ez helyes e, aztán pedig azt a kis ördögöt

teszi vászonra, premier plánba a kis pimasz, mely folyamat csak azt suttogja: nem érdemled meg.

Telnek az évek, a film csak pörög, a kislány, a tinicsaj képe minden egyes képkockán változik, a végére mindössze csak egy árnyék, mely talán ott sincs, csak egy árny mely talán ott sem volt sosem.

Egyre magasabb falak bomlanak ahogy a film pörög, az univerzumot mindegészében átölelő lány eltűnik, árnyékának nyoma csupán csak egy folt a falom vagy épp az aszfalton. Minden történik, gyermekei születnek, nőnek, na de ő, ő szinte ott sincs, csak egy illúzió, csak egy tollvonás választja el attól, hogy láthatatlanná ne váljon.

Csak van, csak úgy mert miért ne, ahogy felrajzolják mások, egyik nap ilyennek, másik nap olyannak. Hagyja bizony, miért ne hagyná, legalább addig ott van, amíg valaki olyannak képzelet, aminek, addig még létezik, amíg valaki valamilyennek gondolja, neki ez bőven elég. Hisz minek legyen más, volt ő már ezerféle, sok színben és formában mégsem kellett sosem sehogy, még annak sem, akivel 3 gyermekét szerelemből a lelkéből megfogantatta. Hisz úgysem kellett sosem, ezután sem fog sosem, jó az úgy neki, legalább amíg elképzelik létezik.

A film csak pörög, észre sem veszem, ahogy a színek eltűnnek, ahogy az a picu darab, melybe reménykedve kapaszkodtam oly sokáig már ott sincs. Kétségbeesetten bomlasztom a falakat, egyre nehezebbek, egyre nagyobbak, keresve azt a lányt, akinek árnyéka már arra sem érdemes, hogy saját filmjében szereplő lehessen...de vajon a film végén, amolyan paródia szerűen, csakhogy hű maradjak magamhoz, előrántják e valamelyik rejtett kis sarokból színektől pompázva, bohéman, jelezvén az egész film csupán kabaré, csupán egy játék és nem több, ennyi volt nem pedig valóság?

Szellő fujja az arcom, a hold álmosan terül el immár az égen, pizsamáján ezernyi csillag mosolyogva köszön. A béka kórus már javában zenél, a könnyed tavaszi szellő pedig mostanra már hűvösen és komoran jelzi vége a napnak. A kávé a kezemben még mindig érintetlen, a ház ablakában vidám kis árnyékok ugrálnak fel s alá arra várva, hogy mikor alszunk már. Lassan feltápáskodva nyújtóztatom ki a lábaim, majd a hideg kávét megfogva csakúgy, önmagamhoz hűen a papírra öntöm ne is lássam többet, amolyan bohéman, tartva filmem stílusát, hogy hahotázzon a néző, mit számít, ha számít egyáltalán, majd pedig búcsút intve, csak úgy félvállról, belépek a házba bízva abban, hogy ahová beléptem ott nem kell paródia legyek, csak önmagam.